

Măști

Carmen B

Oameni în alb, cu măști pe față
Aleargă-ntr-una pe cărări
Luptând să o mai prindă-n viață,
Nu mai suportă amânări.

Că viul care i se scurge
Prin munți ajunge, prin câmpii
Coboară-n lanuri, urcă-n stâncă
Se varsă-n ape sângerii.

Pădurea nu îi mai respiră,
Nici bradul nu-i mai este frate,
Iar oamenii cu măști pe față
Privesc cum inima-i se zbate.

Și-ndrugă rugile preasfinte,
Ridică mâinile spre cer,
Tot clerul e ieșit în stradă,
Trosnesc himerele din fier.

Iar Dumnezeu acolo-n ceruri
Privește lung din fața Porții
Cum oamenii cu maști pe față
Îngenunchează-n fața sortii.